

Henk Pijnenburg Heikant 20 5752AJ Deurne m.0621537406 h.pijnenburg@hetnet.nl
www.artpiijnenburg.nl

Privé Domein 141

Vannacht had ik weer eens een vreemde droom. Plots schrok ik wakker en noteerde snel.

'Ik reed door Parijs, aan de voorkant voorbij *'La Madelaine'*, de kerk die toegewijd is aan Maria Magdalena, waar ik toevallig erg met bezig ben, en kwam uiteindelijk in Montmartre in Rue Ravignan terecht waar Picasso gewoond heeft in de Bateau-Lavoir.

We – ik was vergezeld door een onbekende en een Spaanse jongen - liepen door een lange gang en kwamen uiteindelijk in een langgerekte rechthoekige kamer. Niet ver van de deur zat in een oude stoel een broze oude man, van wie ik direct aan het gezicht Picasso herkende.

Rechts naast Picasso zaten twee reusachtige orang-oetan apen in koninklijke zetels. Ze zaten er vredig en goed verzorgd uit, de buik van de ene aap viel in een schuine hoek naar beneden die van onder wat opzwol. Links naast de ene aap stond een jong lief hert dat liefdevol naar de orang-oetan keek en telkens met volle tong zijn borst likte.

De Spaanse jongen mocht mee omdat hij tijdens een eerder moment zo'n mooi egaal vel papier glimmend grijs had geschilderd zonder dat je maar een spoortje onregelmatigheid bespeurde. Toen ik dat grijs geschilderde velletje zag moest ik direct denken aan een werk van Heinz Mack die deze velletjes als achtergrond gebruikte om daarop regelmatig bewerkt aluminiumfolie te plaatsen.

Jaime Sabartés, kunstenaar, vriend en secretaris van Picasso, leidde ons rond. Vreemd was dat we geen enkel schilderij of tekening van Picasso zagen. Alleen ontzettend veel boeken waardoor Picasso geïnspireerd was, ik probeerde nog enkele titels te onthouden maar ze ontschoten me direct. Er lagen op een tafel een hele serie dunne boekjes waarvan ik inschatte dat ze 8 centimeter breed en 25 centimeter lang waren. Merkwaardige boekjes zei ik nog tegen mezelf.

Uiteindelijk kwam ik weer bij Picasso terecht. Hij kwam echt treurig over. Hij zei: 'Uiteindelijk is alles zo kwetsbaar weinig en vergankelijk en blijft er niets over, nooit blijft iets zoals het ooit was, altijd maar weer verandering. De mooie tijden zijn voorgoed voorbij. Het waren wel heel mooie tijden, ik leef nu in het verleden.....'.

Ik gaf Picasso een kus op zijn broze rechterhand, wilde nog om een foto vragen waarop we beiden zouden staan, maar besloot direct daarvan af te zien.'

Zie bijlage

Vriendelijke groet

Henk